

JENEVA ROSE

~~TÄYDELLINEN~~ AVIOLIITTO

Suomentanut Juha Ahokas

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos
The Perfect Marriage

Copyright © 2020 by Jeneva Rose
New material copyright © 2024 by Jeneva Rose
Published in 2024 by Blackstone Publishing
Cover and book design by Sarah Riedlinger
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2026
Helsinki

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52629-2
ISBN 978-951-1-53248-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Äidilleni,
joka on ollut
uskollisin tukijani
ja ylpein ihailijani
ja tarjonnut minulle parhaat muistoni.*

ESINÄYTÖS

Rakastiko hän naista? Hän rakasti sitä, miten nainen katsoi häntä – miten tämän alahuuli värisi ja jalka vapisi orgasmin kourissa. Hän rakasti sitä, miten naisen pitkät kastanjanruskeat hiukset valuivat himosta laajentuneille silmille, kun nainen ratsasti hänen päällään, ja sitä, miten hoikka selkä kaareutui, kun hän työntyi sisään takaapäin. Naisessa oli paljon sellaista, mitä hän rakasti. Kyse ei ollut kuitenkaan siitä, rakastiko hän naista vai ei. Vaan siitä... tappoiko hän tämän.

1. LUKU

SARAH MORGAN

”Ei kai taas.”

Kuulen pettymyksen Adamin äänessä. Se laskeutuu väliimme kuin kevyt sumu, ja hän katoaa sen taakse. Vedän usvaista ilmaa keuhkoihin ja hengitän nopeasti ulos. Raivaan taas tien hänen luokseen, mutta tiedän jo, että hän näyttää masentuneelta ja puristaa huuliaan tiukasti yhteen. En ihmettele sitä yhtään. Olen tuottanut jälleen pettymyksen Adamille. Sipaisen hiuksiani ja varmistan, ettei suortuvia ole karannut. Olen sitonut ne huolellisesti nutturalle kuten aina. Sujautan ylleni valkoisen bleiserin ja korjaan kapeaa hamettani. Tavoitan hänen katseensa, ja kaikki palaa ennalleen.

”Olen pahoillani.” Painan pääni kumaraan ja väistän hänen katsettaan, houkuttelen häntä puoleeni. Hän tarttuu syöttiin ja tulee luokseni. Minusta tuntuu kuin kutistuisin entisestään, kun jään hänen miltei 190-senttisen vartensa varjoon. Hän laskee käden poskelleni, tarttuu leukaani ja suutelee minua pehmeästi. Jokainen ihokarvani nousee pystyyn. Vielä kymmenen vuoden avioliiton jälkeen Adam saa minut tuntemaan näin. Vielä

kymmenen vuoden avioliiton jälkeen minä saan hänet tuntemaan noin – toisin sanoen pettymään minuun taas kerran.

”Vielä eilen meidän oli tarkoitus lähteä huvilalle. Sanoit, että se onnistuisi tänään.”

Irrottaudun syleilystä ja ryhdyn täyttämään salkkuani. Velvollisuudentunto menee tunteitteni edelle. ”Tiedän. Minulla vain on paljon töitä. Valtavan tärkeä loppupuheenvuoro, jota minun on valmisteltava.”

Adam astelee makuuhuoneen ovelle ja nojaa karmiin. Hän ristii kädet puuskaan rinnalleen. Sen sijaan, että uppoudun sotkuiseen oikeusjuttuun, kietoisin paljon mieluummin käteni uudelleen hänen kaulaansa, mutta on asioita, joihin en pysty vaikuttamaan.

”Sinulla on aina paljon töitä. Aina jokin iso juttu, jonka parissa työskentelet.” Hän silmäilee minua leikkisä hymy huulillaan, mutta katse on syyttävä, aivan kuin minä olisin yhtäkkiä oikeuden edessä.

”Jonkun on maksettava laskut.” Loihdin kasvoilleni pienen hymyn. *Se osuu.* Hän pudistaa päätään nopeasti. Vaikka ele on miltei huomaamaton, minun on annettava ymmärtää, että olen tietoinen siitä. Nostan käteni hänen olkapäilleen. Hän teeskentelee, ettei aio kumartua suutelemaan minua, mutta tiedän, että hän tekee sen. Hän ei pysty vastustamaan minua sen enempää kuin minä häntä.

Hän hymyilee ja lakkaa vastustelemasta miltei saman tien. Hän kumartuu minua kohti. Huulemme kohtaavat uudelleen – tällä kertaa kosketus on intohimoisempi. Tällä kertaa suut pysyvät auki, kielet kietoutuvat yhteen ja tunnen, miten hänen kätensä liikkuvat pitkin selkääni. Mitä jos peruuttaisin menoni? Eroaisin yhtiöstä? Myisimme tämän talon ja muuttaisimme rantahuvilaamme Virginiaan? Kuin sadussa kirmaisimme käsikäin kohti onnellista loppua.

Todellisuus tekee kuitenkin paluun.

”Minun on mentävä”, kuiskaa hänen korvaansa samalla kun irrottaudun hänestä. Minä irrottaudun aina ensimmäisenä. Vielä jonain päivänä saamme kaiken sen, mistä olen aina haaveillut, tänään ei kuitenkaan ole se päivä.

”Mutta huomenna on kymmenvuotispäivämme”, Adam sanoo ja rypistää kulmiaan. Hänessä on yhä poikamaista charmia, johon ihastuin, ja olisi outoa, jos se ei vaikuttaisi minuun edelleen.

”Yritän ehtiä sinne huomiseksi.” Otan askeleen taaksepäin, tarkastelen hänen pettynyttä ilmettään, joka heijastaa aiheuttamaani mielipahaa.

Adam puuskahtaa. ”Voisi kuvitella, että kymmenen vuoden jälkeen olen jo tottunut tällaiseen... mutta mitä vielä.” Hän hie-roo leukaansa aivan kuin pohtisi, mitä sanoa seuraavaksi. ”Olen tosi kyllästynyt siihen, Sarah.” Hän pudistelee päätään ja painaa leuan alas.

Otan askeleen eteenpäin ja painan kasvoni hänen rintaansa vasten. ”Olen pahoillani. Tiedän, että olet pettynyt minuun. Joka tapauksessa, kun oikeusjuttu on viety päätökseen, otan viikon vapaata. Olen jo puhunut asiasta Kentille.” Katson häneen vetoavasti suurilla, kosteilla silmilläni ja toivon, että hän ilahtuisi sanoistani.

Pieni hymy käy hänen kasvoillaan. ”Onko tämä oikea lupaus vai Sarahin lupaus?”

”Voi, lopeta jo”, sanon ja muksautan häntä kevyesti rintaan.

Hän tarttuu minua käsistä ja vetää minut lähemmäs, jotta voisi suudella minua uudelleen.

”Lopeta sinä ensin.” Hän virnistää omahyväisesti. Suutelemme uudelleen.

”Ai niin, melkein unohdin.” Kaivan kaapista pienen lahjapaperiin käärityn paketin ja ojennan sen hänelle. ”Ostin sinulle jotain.”

Hän katsoo pakettia ja sitten minua. ”Ei sinun olisi tarvinnut”, hän sanoo ja ottaa vastaan kauniisti paketoitua lahjan. Viidennen vuosipäivän jälkeen päätimme, ettemme anna toisillemme enää lahjoja, mutta en pystynyt vastustamaan kiusausta. Tiedän, etten ole huomioinut häntä riittävästi, ja yritän vaatimattomalla tavallani korjata asiaa. Hän odottaa hetken ja avaa sitten lahjansa varovasti. Lahjapakettista paljastuu Patek Philippe Grand Complicationsin rannekello, jossa on alligaattorin nahasta tehty hihna ja kultainen kellotaulu. Hänen suunsa lokahtaa auki.

”Olen ihaillut tätä kelloa ties kuinka kauan... Mutta tämä, tämä on aivan liikaa”, Adam sanoo katsellessaan taidokkaita yksityiskohtia ja kellotaulun muotoilua.

”Ei, ei ole – vaan kiitos kymmenen vuotta jatkuneesta avioliitosta.” Otan kellon rasiastaan. ”Katso kaiverrusta.”

Adam kääntää kellon ympäri ja sivelee sormillaan numeroita. 5 256 000.

”Mitä tämä tarkoittaa?” hän kysyy.

”Kymmenessä vuodessa on niin monta minuuttia.” Painan suukon hänen huulilleen.

”Laskitko sinä ne?”

”Minä lasken aina kaiken.” Nauran ja autan häntä kiinnittämään kellon ranteensa ympärille.

Hän ojentaa kättään ja katselee ihailevasti uutta kelloaan. ”Voinko nyt pitää lukua joka kerrasta, kun olet myöhässä tai jätät saapumatta sovittuun tapaamiseen?” hän kiusoittelee minua. Näytän varmasti jo pitkästyneeltä.

”Pilailin vain”, hän lisää.

”Etkä pilaillut.”

Adam kääntää taas huomionsa minuun, laskee kädet hartioilteni ja puristaa sitten käsivarsiani. ”Olet oikeassa, Sarah, mutta rakastan sinua silti.” Hän suutelee minua kiihkeästi.

Irrottauduttuamme intohimoisesta suudelmasta siirrymme keittiöön, suureen ja moderniin tilaan, jossa on uutuuttaan hohtavia kodinkoneita, kermanvärisiä kaappeja ja graniittisia työtasoja. Nostan mustan Bottega-salkkuni saarekkeelle ja kaivan jääkaapista hedelmiä ja vettä. Otan purkillisen ananasviipaleita ja pullollisen San Pellegrinoa, joilla arvelen pärjääväni, kunnes lähetän avustajani hakemaan lounasta.

Adam kaataa kahvia kahteen mukiin ja asettaa niistä toisen salkkuni viereen. Hän poistaa käytetyn suodattimen kahvinkeitimestä, astelee roskapöntön luo ja painaa poljinta, jolla kansi aukeaa. Juuri kun hän on aikeissa pudottaa suodattimen pönttöön, hän näkee, että jotain hopeista kimaltelee roskien seassa.

”Mikä tämä on?” Adam kurkottaa pöntön sisälle ja vetää esiin hohtavan kuoren, joka oli kiinnittänyt hänen huomionsa. Revityn kuoren sisällä on kortti.

”Äitisi lähetti yhteisen onnittelukortin”, vastaan irrottamatta katsetta puhelimestani.

”Ja sinä... heitit sen vain pois. Niinkö?” Hänen otsansa rypistyy.

”Avasin kuoren. Luin kortin. Kiitin häntä mielessäni. Mitä muuta olisit halunnut minun tekävän?”

Adam vetää kortin esiin auki revitystä kuoresta ja lukee ääneen: ”En voi uskoa, että olette kestäneet yhdessä kymmenen vuotta! Niinpä toivotan teille, Adam ja Sarah, onnellista vuosipäivää. P.S: Missä viiptyvät lapsenlapseni? Rakkaudella Äiti.”

Adam hymyilee ja astelee jääkaapille. ”Se oli huomaavaista häneltä.” Hän alkaa etsiä pöytälaatikosta magneettia, jolla kiinnittää aarteensa uutuuttaan hohtavan jääkaappimme oveen. Tuskin uskon silmiäni, kun hän ihastelee korttia, jonka paikka olisi roskien seassa.

”Mitä aiot tehdä tänään?” Vaihdan puheenaihetta. Tällä kertaa *en* ala haastaa riitaa; toisin sanoen unohdan hänen äitinsä.

Tartun kahvimukiin ja nostan sen huulilleni. Kahvi polttaa kieltäni, mutta miellyttävällä tavalla, kuten pienet tunteenpalot, joita toisinaan tarvitsemme muistuttamaan itsellemme, että olemme elossa.

”No, nyt kun aika ei ole vielä minusta jättänyt...” Adam naurahtaa ja katsoo uutta kelloaan. Naurahdan kohteliaasti hänen surkealle vitsilleen. ”Lähden luultavasti huvilalle ja jatkan kirjoittamista. Daniel tarvitsee lisää materiaalia ennen kuin voi alkaa mainostaa kirjaa.”

Nyökkään ja siemaisen kahvia uudelleen. ”Se, mitä viimeksi lähetit minulle, oli upeaa. Agenttisi ihastuu varmasti. Muistakin lähettää uusin materiaali minulle.”

”Tarkoitatko sitä tosiaan?” Hänen kulmansa kohoavat epäilevästi.

”Tarkoitan kaikkea, mitä sanon... Varsinkin silloin, kun puhun sinusta.” Isken silmää.

Hän laskee mukinsa alas ja tulee luokseni, jää seisomaan taakseni ja nojaa käsillään työtasoon. Hän hieroo nenällään kaulaani ja suutelee sitä samalla kun painaa lantionsa takapuoltani vasten. Kikatan kuin koulutyttö.

”Tule huomenna. Edes päiväksi.”

”Yritän, vaikka vain muutamaksi tunniksi.”

”Älä pelkästään yritä. Huvila on ollut meillä vuosia, ja olet viettänyt siellä vain yhden yön.”

”Sanoin, että yritän.” Siemaisen taas kahvia.

Hän voihkaisee kaulaani vasten. ”Ole niin kiltti.”

”Yritän kaikkeni, jotta pääsen huvilalle huomenna, ja voimme vihdoinkin yhdessä vihkiä paikan.” Painaudun leikkisästi häntä vasten. Hän halaa minua ja suutelee niskaani.

”Ei lainkaan hassumpi suunnitelma.” Adam kääntää minut ympäri ja hyväilee vartaloani.

”Kiitos kärsivällisyydestä.” Kohotan leukaani niin, että katseemme kohtaavat, ja katson häneen häpeämättömän vetoavasti, jotta sanoistani välittyisi mahdollisimman vilpittömän vaikutelma. Hän ei irrota katsettaan minusta.

”Odottaisin sinua vaikka koko ikäni.” Hän suutelee otsaani, nenäni nipukkaa ja lopuksi huuliani. ”Tai ainakin 5 256 000 minuuttia...” Hän virnistää. ”Kiirehdi nyt töihisi, jotta voit kiirehtiä luokseni.” Hän taputtaa peppuani leikkisästi aivan kuin olisin menossa puistoon potkimaan palloa.

Tartun salkkuuni ja käännyn kohti ovea. Kerron rakastavani häntä.

”Et niin paljon kuin minä sinua”, hän sanoo.

2. LUKU

ADAM MORGAN

Naputtelen vielä pari riviä, kun aurinko on jo lähettämässä viimeisiä säteitään tälle puolen maapalloa. Tuulenhenkäys kahisuttaa syksyn värittämiä lehtiä ja laineet liplattavat kevyesti rantakiviä vasten. Tallennan, mitä olen kirjoittanut päivän mittaan – kolmetuhatta sanaa saa luvan riittää – ja suljen läppärin. Heitän mustasankaiset lukulasini kirjoituspöydälle, sukaisen tuhkanruskeita hiuksiani ja heilautan suortuvat pois otsaltani. Hieron ohimoitani lievittääkseni viipyilevää päänsärkyä ja huokaisen syvään. Venyttelen käsivarsiani ja kaulalihaksiani, kun pihan poikki säntäävä orava kiinnittää huomioni. Olen nähnyt mustia oravia ennenkin, mutta näky on sen verran harvinainen, että mielenkiintoni herää. Katselen suuresta ikkunasta pöytäni takaa, kun otus loikkii paikasta toiseen etsien syömistä tavoite kirkkaana mielessään.

Rantahuvilalle ajaa tunnissa varsinaisesta kodistamme Washington D.C:n laitamilta, mutta tontti voisi yhtä hyvin sijaita toisella planeetalla. Esi-isämme olisivat kyllä tunnistaneet vehmaan seudun omakseen, toisin kuin betonisen, meluisan ja ruuhkaisen

hirviön, joka toimii osavaltiomme pääkaupunkina. Huvila sijaitsee riittävän kaukana kaupungista, jotta sinne ei eksy kutsu-mattomia vieraita, mutta riittävän lähellä, jotta voin matkustaa maalle aina kun tunnen tarvetta olla yksin – tai miksei myös silloin, kun minulla on seuraa.

Metsien ympäröimä syrjäinen hirsimaja Lake Manassasin rannalla Prince Williamin piirikunnassa Virginiassa oli juuri se, mitä tarvitsin kirjailijan urani silloisessa vaiheessa, tai niin ainakin esitin ideani Sarahille. Olin ehtinyt kärsiä inspiraation puutteesta jo hyvän aikaa, kunnes vuosi sitten saimme hankittua toisen kotimme. Minulle avautui uusi maailma, jossa pystyin kirjoittamaan, toteutettavissa olevien mielihalujen maailma, jossa pystyin elämään ilman jatkuvia suorituspaineita ja alemmuuden tunteita. Ympäröivä luonnonkauneus näkyi työssäni, ja minusta tuntui kuin olisin syntynyt uudelleen.

Talomme on rakennettu suurimmaksi osaksi lehtipuusta, ja kun sen sisälle astuu, tuntuu siltä kuin pujahtaisi oikean puun sisälle ihmisasumuksen sijasta. Tilavan olohuoneen suurista erkkeri-ikkunoista avautuu näkymä järvelle, ja valtava takka on muurattu erivärisistä kivistä. Viimeisen silauksen huoneelle antaa leveä karhuntaljamatto, joka toimii tilan keskipisteenä. Olohuoneen vieressä on avokeittiö.

Keittiösaarekkeet ja työtasot ovat tummanvihreää marmoroitua graniittia, ja niiden ylä- ja alapuolelle asennetut mänty-kaapit on petsattu täyteläisellä, miltei poltetun sokerin ruskealla sävyllä. Varsinaisen istuinryhmän ulkopuolella vain kolmen metrin päässä takasta, erkkeri-ikkunoiden edessä on kirjoitus-pöytäni. Minulla on täydellinen näkymä kaikkeen siihen, mitä luonto täällä tarjoaa, ja saan nauttia vapauden tunteesta, joka puuttuisi tyystin jossain pienessä työhuoneessa.

Oli varsin helppo vakuuttaa Sarah siitä, että meidän olisi

hankittava tämä paikka toiseksi kodiksemme. Hän luultavasti vaistosi, että olin ajautumassa kauemmas hänestä – henkisesti ja emotionaalisesti... Tai ehkä hän vain halusi näyttää minulle, että pystyy ostamaan talon. Muistuttaakseen minua jälleen kerran, että hänellä on taloudellinen yliote minusta, tai vain esitelläkseen valtaansa. Mikä syy sitten olikin, talo oli yhä minulla, joten miksi edes pohtia asiaa?

Huvilan oli tarkoitus olla toinen kotimme, mutta siitä tuli-kin vain minun kotini. En enää edes muistanut, kuinka monta kertaa Sarah oli luvannut viettää siellä viikonlopun kanssani vain peruakseen lupauksensa. Tämä viikonloppu ei ollut mikään poikkeus, eikä sekään, että vietimme kymmenettä vuosipäiväämme, muuttanut mitään. Olin toivonut, että hän saapuisi paikalle edes täksi illaksi, mutta hän oli soittanut aiemmin ja ilmoittanut, että hänen olisi palattava toimistolleen. Hän kertoi myös rakastavansa minua. Hän ei koskaan unohda kertoa sitä. Ojennan kättäni ja ihailen uutta rannekelloani. Se on maksanut paljon. Valitessaan lahjaa hän ei välittänyt hinnasta vaan ajatteli minua. Sellainen Sarah on. Hän ajattelee aina toisen parasta, vaikkei olisikaan itse paikalla.

Minusta oli aina tuntunut siltä, että Sarah taisteli koko maailmaa vastaan, kun taas minun oli vaikea selviytyä edes päivästä kerrallaan. Sellainen nainen hän halusi olla, voimanpesä, yhden naisen show, jossa minä satuin olemaan mukana vain avustajana. Niin ei ollut aina. Tapasimme, kun opiskelin kolmatta vuotta Dukessa ja hän oli ensimmäisen vuoden jatko-opiskelija. Hän luki poliittista historiaa, kun taas minä opiskelin kirjallisuutta. Vielä silloin me molemmat haaveilimme suurista teoista. Sarah halusi menestyväksi juristiksi, ja minä halusin tulla muistetuksi yhtenä sukupolveni todella suurista kirjailijoista. Viisitoista vuotta myöhemmin toinen meistä odottaa yhä vuoroaan.

Voinee oikeastaan sanoa, että vaikka menestys oli ulottuvillani hetken, se karkasi minulta saman tien enkä ole sitä sittemmin saavuttanut. Se juuri on hassua haaveissa. Niistä havahtuu hereille aina lopulta. Ensimmäinen kirjani menestyi hyvin, ei valtavirran piirissä tai kaupallisesti vaan puhtaasti kirjallisesta näkökulmasta tarkasteltuna. Eräs arvostelija kutsui minua jopa ”seuraavaksi David Foster Wallaceksi”, ja sehän jos mikä oli mieleeni. Kirjasta tuli kultti-ilmiö, ja arvelin, että pystyisin toistamaan tuon menestyksen, mutta sekä toinen että kolmas teokseni ovat epäonnistuneet joka rintamalla, kirjallisuus mukaan lukien. En voi kuin ihmetellä, miksi agenttini ei ole hylännyt minua, ja olen varma, että hän hankkiutuu minusta eroon, jos nyt työn alla oleva kirja ei menesty.

Olen saanut kokea voitonriemua hetkellisesti, mutta haaveeni eivät ole varsinaisesti toteutuneet. Sarahin haaveena oli päästä rikosoikeuden puolustusasianajajaksi, tulla yhdeksi alansa parhaista. Nyt hän ei ole vain yksi alansa parhaista: hän on paras – mikä ei ollut minulle mikään yllätys. En vain ollut koskaan osannut kuvitella, että hänen menestyksensä harmittaisi minua näin paljon.

Mutta kuten sanoin, näin ei ole ollut aina, ja kun sanon *näin*, tarkoitan sitä, että pakenen toiseen kotiimme joka kerta kun saan siihen tilaisuuden ja että Sarah käytännöllisesti katsoen asuu omassa toimistossaan. Toisaalta parhaaksi puolustusasianajajaksi ei tulla aviomiestään rakastamalla.

Olisi voinut kuvitella, että yksinäisyydessä eläminen ja itsesääliissä piehtarointi olisivat tehneet minusta yhden suurista kirjailijoista, nykypäivän Thoreaun tai Hemingwayn. Mutta vaikka olenkin käyttänyt alkoholia kuin Hemingway, samanlaista menestystä ei ole vielä koitunut osakseni.

Sarahilla on työnsä ja minulla omani, ja oli aika, jolloin meillä oli toisemme, mutta se aika on mennyt.

Tapasimme bileissä. Sarah kertoi myöhemmin illalla, että se oli ollut onnellinen sattuma, koska hän ei yleensä käynyt selaisissa tilaisuuksissa. Hän uppoutui mieluummin kirjaan kuin vietti aikaa osakuntatalon kellarissa hiestä ja hormoneista tahmeiden vartaloiden puristuksessa – mutta siinä hän seisoj nurkassa, siemaili halpaa olutta kertakäyttömukista ja näytti kuuluvan sinne yhtä luontevasti kuin nunna ilotaloon. Hän yritti kätkeä epämurkavan olonsa vaisun hymyn taakse, mutta kehonkieli paljasti, miten vaivautunut hän oli. Hän nojasi seinään jalat hieman ristissä, piteli mukia huulillaan ja vilkuili ympärilleen käsi työnnettynä rinnan yli toisen käden alle. Hän yritti tehdä itsestään mahdollisimman pienen, kadota taustalle, niin ettei kukaan vain huomaisi häntä. Minä en nähnyt huoneessa ketään muuta.

Hänen puolipitkät vaaleat hiuksensa suorastaan säteilivät opiskelijabileille 2000-luvun puolivälissä tyyppillisten mustalamppuvalojen hohteessa. Keltaisten pilkkujen täplittämässä ruskeanvihreissä silmissä tuntui piilevän kaikki maailman salaisuudet. Hoikka varsi kätkeytyi tyköistuvaan valkoiseen t-paitaan ja leveälahkeisiin sinisiin farkkuihin. Vatsanseudulla oli näkyvissä pari senttiä paljasta ihoa, enkä saanut katsettani irti siitä. Tuo maidonvalkoinen kaistale kiihotti minua enemmän kuin eksäni alaston vartalo kokonaisuudessaan. Katselin häntä. Tarkastelin häntä. Ennen kuin ehdin lausua sanaakaan hänelle, olin painanut mieleeni jokaisen kurvin, taiteen ja pisaman, jonka vain pystyin ankeassa kellarissa näkemään. Kuvittelin, miltä hän näyttäisi vaatteidensa alla, ja sain myöhemmin selville, ettei mielikuvitukseni ollut tehnyt hänelle täyttä oikeutta. Hänen vartalonsa ylitti rajalliset kuvitelmani. Hän oli täydellinen, jotain sellaista mitä en pystynyt käsittämään tai edes aavistamaan.

Vasta tuntia myöhemmin, kun tavoitin vihdoinkin hänen katseensa, rohkaistuini juttelemaan hänen kanssaan. Vaikka olin

häntä huomattavasti pitempi, heti alusta lähtien tunsin kuin hän olisi minua suurempi ja tiesin välittömästi, että heti kun hän ymmärtäisi sen, mikään ei pidättelisi häntä.

Aluksi hän oli jossain määrin varautunut ja vastaili vain lyhyesti. Kysyin hänen nimeään. Hän kertoi olevansa Sarah. Kysyin kenen kanssa hän oli tullut bileisiin. Hän osoitti päihtynyttä ruskeaverikköä, joka vääntelehti jonkun tyypin ympärillä tanssilattialla. Kysyin, haluaisiko hän tanssia. Hän sanoi, ettei halunnut. Kerroin, että hän on kaunis. Hän kohautti olkapäitään. Sanoin, että nimeni on Adam. Hän siemaisi oluttaan. Kysyin, mitä hän opiskelee. Hän naputti mukiaan sen merkiksi, että tarvitsi lisää juomista ja kääntyi poistuakseen. Tartuin hänen mukiinsa ja kaadoin siihen oman täyden mukini sisällön. Hän hymyili ja asettui taas paikalleen seinän viereen.

”Tyylikästä”, hän sanoi ja otti siemauksen.

Nojasin seinään hänen vieressään ja pysyttelimme vaiti tunti-kausilta tuntuneen ajan. Heti alusta lähtien Sarahin kanssa joka hetki tuntui ikuisuudelta. Hän siemaili oluttaan samalla kun katseli ympärilleen ja piti silmällä juopunutta ystäväänsä. Olin katselevani ympärilleni hänen laillaan, mutta kaikki huomioni oli keskittynyt häneen. Kun yhdeksäntoista minuuttia oli kulunut, hänen ystävänsä kertoi, että lähtisi tanssikumppaninsa mukaan. Ystävä puhui sammaltaen, hänen katseensa oli sumea ja hiukset roikkuivat kasvoilla, kun hän piteli kädestä miestä, jolle pian levittäisi reitensä. Sarah ei vaikuttanut tyytyväiseltä, mutta kehotti ystävää pitämään hauskaa ja soittamaan aamulla. En ollut koko illan aikana kuullut hänen puhuvan yhtä paljon. Sarah pysyi tyynenä ja siemaili edelleen oluttaan kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Kun vielä minuutti oli kulunut, hän joi mukinsa tyhjäksi, pudotti sen kellarin likaiselle lattialle ja potkaisi nurkkaan. Hän

seisoi vielä hetken paikallaan, katseli juhlijoita ja sitten minua. Hän vaihtoi painoa jalalta toiselle aavistuksen levottomana, enkä oikein tiennyt, aikoiko hän lähestyä minua vai ottaa etäisyyttä.

Kun kaksikymmentäyksi minuuttia oli kulunut, päätin selvittää asian ja kysyin, haluaisiko hän poistua paikalta. Hän vastasi myöntävästi. Saateltuani hänet turvallisesti hänen asuntolansa ovelle oletin, että painaisin suukon hänen poskelleen ja toivottaisin hyvää yötä. Sarah ei vaikuttanut tytöltä, joka antaisi periksi mieli-johteilleen. Kun kurkotin kohti hänen poskeaan, hän vetäisi minut sisälle ja repi vaatteet yltäni, toisteli *kyllä*-sanaa, huohotti ja haukkoi henkeä lopun yötä.

Kolme vuotta myöhemmin kosin häntä ja hän vastasi taas myöntävästi. Ja vaikka hän on vastannut minulle myöntävästi lukemattomia kertoja sen jälkeen, luulen, että se oli viimeinen kerta, kun hän todella tarkoitti sitä. Jos hänellä ei olisi ollut niin kiire opiskella lakia ja harjoittaa sitten ammattiaan, olisimme luultavasti –

Tuulenpuuska pamauttaa ulko-oven kiinni. Hätkähdän, vaikka tiedän, että hän on tullut. Tarvitsematta edes nähdä häntä tiedän, että pisamat erottuvat selvemmin hänen työskenneltyään päivän kahvilan terassilla. Lempeät silmät loistavat ja kuvastavat toivoa ja riemua. Pörröiset pitkät hiukset on sullottu myssyyn, jonka hän kutoi itselleen aiemmin syksyllä. Kun hän riisuu myssynsä, hän näyttää sotkuisine hiuksineenkin yhä vaivattoman kauniilta. Hänellä ei ole rintaliivejä, vain tyköistuva paita ja lyhyt tumma hame. Hän on pitänyt koko päivän esiliinaa, ja siitä on jäänyt paitaan ryppejä. Hän hymyilee nähdessään minut, eikä varmasti vie minuuttiakaan, kun olen jo tunkeutunut hänen sisäänsä.

”Kulta, toin yli jääneitä leivonnaisia kahvilasta”, hän huutaa eteisaulasta.

Kuulen, kun hän punnertaa kengät pois jalasta, riisuu polvisukat ja takin. Otan kaksi lasia baarikaapista. Kaadan kumpaankin

lasiin skottiviskiä, ja juuri kun hän astuu sisälle, ojennan toisen laseista hänelle. Hän tulee reippain askelin luokseni, tarttuu lasiin ja kulauttaa sen sisällön kurkkuunsa, asettaa sitten lasin takaisin baarikaappiin. Kivitakasta huokuva lämpö hyväilee hänen ihoaan, ja panen merkille, että hänen käsivartensa eivät ole enää kananlihalla.

Ennen kuin ehdin siemaista lasistani uudelleen, hän ryhtyy avaamaan ja riisumaan housujani. Hän pudottautuu polvilleen ja katsoo minuun ilikurinen hymy kasvoillaan.

Pudotettuani hänet sängylle menen kylpyhuoneeseen ja suljen oven perässäni.

Vaikka ovi on kiinni, pystyn yhä kuulemaan hänen huohotuksensa, kun hän yrittää saada hengityksensä tasaantumaan. Kuulen hänen vaikeroivan ja toivon sen johtuvan nautinnosta, ei kivusta. Joskus menen liian pitkälle – kuin kadottaisin muistini hetkeksi, ja kun havahdun todellisuuteen, ymmärrän tehneeni väärin. En voi mitään itselleni. Kellyllä on kerta kaikkiaan sellainen vaikutus minuun. Kun olen hänen kanssaan, eläimelliset vaistoni saavat vallan.

Sarahilla oli sellainen vaikutus minuun. Mutta nykyään hänen seurassaan en ole oikein yhtään mitään, saati sitten mies.

Turhamaisuus vie voiton ja katson peiliin. Leukaan on ilmestynyt jo sänkeä ja hiukset ovat sekaisin. Muutoin siniset silmät ovat punehtuneet. Miltei saman tien minun on käännettävä katseeni pois. En ole häpeissäni siitä, mitä olen, mutten myöskään ylpeä. Roiskautan vettä kasvoille ja sitten rinnalle, vatsalihaksille ja kalulle. En jaksa käydä suihkussa. Taputtelen itseni kuivaksi pyyhkeellä.

”Kulta?” Kelly huutaa toisesta huoneesta.

”Niin, muru?” vastaan samalla kun alan harjata hampaitani.

”Vaimoltasi tuli tekstiviesti.”

Sylkäisen hammastahnaahdon lavuaariin, purskuttelen vettä ja pyyhkäisen huulia kädelläni. Kelly on sytyttänyt valot makuuhuoneeseen ja istuu vuoteella yöpaidassaan. Hän pitelee kädessään puhelintani ja hymyilee minulle.

”Mitä siinä lukee?” Vedän jalkaani Ralph Laurenin pyjama-housut.

”Hän haluaa tietää, mitä olet tekemässä.”

Istuudun vuoteelle hänen viereensä ja tartun hänen pitkiin ruskeisiin hiuksiinsa. Siirrän ne pois tieltä ja suutelen hellästi hänen kaulaansa ja olkapäitään.

”Kerro, että aion panna uudelleen unelmieni tyttöä”, kuis-kaan. Kelly naurahtaa ja ryhtyy kirjoittamaan vastausta.

”Käskystä.” Hän nauraa kihertää. Sieppaan puhelimen hänen kädestään leikkisästi ja nousen vuoteesta. Tekstaan vastauksen nopeasti.

Koska et päässyt
tapaamaan minua,
palaan luoksesi illalla. Ei
tarvitse valvoa ja odottaa.

Olet rakas.

Ennen kuin ehdin laskea puhelimen kädestäni, Sarah vastaa viestiini.

Sinäkin olet rakas. Luin lähettämäsi uudet sivut lounaalla, ihan älyttömän hyvää jälkeä. Olen niin ylpeä sinusta XOXO.

Hymyilen hetken ennen kuin syyllisyys valtaa mieleni. Huokaan syvään.

Olet paras, kulta.
Haluan viedä sinut ulos
syömään huomenillalla.
Sano kyllä.

Puhelimeni värisee.

Kyllä.

Aina välillä näen välähdyksenomaisesti, millaista meillä oli ennen yhdessä, ja uskon, että voisimme olla jälleen tuo sama pari. Mutta olen tyrinyt liian monta kertaa, jotta niin voisi enää koskaan tapahtua. Sitä paitsi Sarahin ura on ollut aina etusijalla – hän on asettanut sen edelleni, perheen edelle, kaiken edelle. En kuvittele, että tilanne muuttuisi enää.

Ajattelin, että kun saisimme lapsia, se hidastaisi hänen työtahdiaan, mutta viisi vuotta sitten hän kertoi, ettei halunnut lapsia. Kuvittelin, että pystyisin muuttamaan hänen mielensä. En pystynyt.

Lasken puhelimen lipastolle ja kytken sen laturiin. Katson Kellyyn, joka luo minuun vietteleviä katseita. Hän ei koskaan saa

tarpeekseen minusta, enkä minä saa tarpeekseni hänestä. Mutta tiedän, ettei se ole pysyvää. Oli aika, jolloin minä ja Sarah emme saaneet tarpeeksemme toisistamme. Se aika päättyi kauan sitten. Aina toisinaan nuo tunteet nousevat uudelleen pintaan, mutta se ei kestä kauan ja syynä on yleensä vain viski tai se, ettemme ole nähneet toisiamme vähään aikaan. Ei pidä ymmärtää väärin, minä rakastan Sarahia. Muutoin olisin jättänyt hänet jo kauan sitten. Siitä rakkaudesta minä pidän kiinni – en rahasta, en turvallisuuden tunteista tai taloista. Kelly tarjoaa minulle sellaista rakkautta, jota Sarah ei pysty enää tarjoamaan. He täydentävät toisiaan. Se on sairasta, tiedän, mutta totta. Tarvitsen heitä molempia.

”Aiotko vielä joskus kertoa meistä vaimollesi?”

”Aiotko vielä joskus kertoa meistä aviomiehellesi?” kysyn puolestani.

Hän mulkaisee minua ja nostaa kädet puuskaan rinnalleen. ”Se ei ole sama asia.” Hän puhuu hiljaisella äänellä.

Poistun hetkeksi. Palatessani minulla on mukanaani kaksi lasilista viskiä, ja ojennan toisen hänelle. Istuudun hänen viereensä ja kiedon käsivarren hänen ympärilleen, vedän hänet lähemmäs ja kerron rakastavani häntä. Hän nyyhkäisee hiljaa, mutta ennen kuin hän ehtii purskahtaa itkuun, hän nielaisee kuuluvasti ja ryhdistäytyy. Hän ottaa kunnon kulauksen viskiä kuin ei tuntisi lainkaan poltetta kurkussaan. Hän nojautuu minua vasten. Istumme vaiti, siemailemme lasiastamme, molemmat rakkaudet-toman avioliiton loukussa ja puolisonsa varjossa. Kun Kelly ja minä olemme yhdessä, kumpikin on etusijalla. Täytän lasimme vielä kahdesti, ja harrastamme sitten uudelleen seksiä. Tällä kertoo en pane – vaan rakastelen häntä.

3. LUKU

SARAH MORGAN

Käyn läpi puolustuksen asiakirjoja, papereita putoilee ja leijuu ympärilläni kuin lumihiutaleita. Olin aikonut poiketa toimistolle vain pariksi tunniksi, valmistella ensi viikon töitä, mutta täällä minä siemailen kahvia, jonka pinnalla kelluu rasvaa kuin muistutuksena siitä, että keitin sen eilisen puolella. Toimistoni on neljännessätoista kerroksessa, sen korkeammalle D.C:ssä ei pääse, jos ei sitten pystytä presidentti Washingtonin monumenttia korkeampaa fallostä. Huone sijaitsee tornitalon kullmassa, ikkunat ulottuvat lattiasta kattoon, ja se on yksi suurimmista koko firmassa. Kaikille on selvää, miksi se on annettu juuri minulle.

Myös paikkani Williamson & Morganin nimiosakkaana olen ansainnut hoitamalla huomiota saaneita oikeusjuttuja ja voittamalla niistä useimmat. Painelen otsaani ja hieron ohimoitani hitain liikkein yrittäen saavuttaa tilan, jossa vallitsevat mielenrauha ja normaalius. Pyyhkäisen lukulasit nenältäni; ne putoavat pöydälle, ja niiden kolina vain korostaa turhautumistani. Puhelimeni mukaan kello on 20.04. Voihkaisen tuskastuneena